

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Den næste ordfører er hr. Holger K. Nielsen.

Kl. 11:01

(Ordfører)

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes, vi skylder Det Radikale Venstre tak for, at de har fremsat dette beslutningsforslag. Man kan sige, at selve B 21 ikke indeholder omfattende bemærkninger, men der var jo en kronik af ordføreren i Politiken i går, som kan gøre det ud for bemærkninger til beslutningsforslaget, og jeg synes faktisk, hr. Morten Helveg Petersen havde en række meget interessante og udmærkede betragtninger. Jeg er ikke enig i dem alle, men han forsøger at skitsere, hvad det her handler om.

Det handler jo grundlæggende om, som også andre har sagt, at sikkerhedspolitik i dag er langt mere kompleks end tidligere. Trusselsbilledet er meget mere varieret, og det betyder jo også, at de svar, der er på truslerne, skal være varierede. Det er jo ikke længere nationen Danmark, der er truet, sådan som det var tidligere. Der er kommet nye trusler til – terror, klimaforandringer, social ulighed og senest det emne, som vi har berørt tidligere i dag, nemlig hele situationen i det arktiske område, som uden for enhver tvivl vil komme til at spille en større rolle i de sikkerhedspolitiske diskussioner her i landet.

Det, som er fælles for disse udfordringer, er, at der i meget lille omfang er militære svar på dem. Militær indsats kan indgå i løsningen af disse konflikter, men det er kun – og kun – i sammenhæng med andre tiltag, i sammenhæng med politiske løsninger, i sammenhæng med sociale løsninger, i sammenhæng med en forbedring af hele klimasituationen og i sammenhæng med de andre tiltag, der måtte komme på tale. Det er derfor, det er vigtigt at få en sammen-tænkning af de forskellige konfliktområder, der er, og også af de forskellige løsningsmuligheder, der er på konflikterne.

Der er en tendens til – og det synes jeg er et af problemerne ved den sikkerhedspolitik, der føres i disse år – at man for det første næsten udelukkende fokuserer på vores indsats i Afghanistan. Når man diskuterer udenrigspolitik i dette land, er det stort set næsten kun Afghanistan, der bliver diskuteret. Det er lidt hårdt sagt, men der er faktisk noget om det, selv om der er mange andre problemstillinger, der skal diskuteres.

Eksempelvis holder vi i næste uge her på Christiansborg en konference om atomnedrustnings-spørgsmål, som næsten ikke bliver diskuteret, men som stadig væk er et meget, meget vigtigt emne. Mange andre temaer skal også diskuteres, og de skal diskuteres i sammenhæng med hinanden.

For at vende tilbage til Afghanistan vil jeg komme ind på den strategi, man udformede her i sommer, og som jeg har rost meget, fordi der var et forsøg på at samtænkning. Når man kommer til udmøntningen af den, er der altså en tendens til, at det primært er det militære, man fokuserer på, og jeg synes ikke, der er en tilstrækkelig sammenhæng mellem de militære og de civile løsninger, som man skal tage sig af. Det er selvfølgelig en del af den polemik, der er om hele vores Afghanistanpolitik, men under alle omstændigheder er der brug for, at vi får samtænkt de forskellige løsningsmuligheder og de forskellige strategier, der er, og her synes jeg, De Radikales forslag kan være et godt instrument. Det er ikke nødvendigvis sådan, at det er det eneste instrument, men det kan være et instrument, vi skal arbejde videre med.

Det fører mig til det andet, nemlig den folkelige og politiske diskussion om udenrigs- og sikkerhedspolitik. Jeg bemærkede hr. Søren Espersens argumenter for, at det går så godt – argumenter, som jeg mildt sagt synes befandt sig på meget tynd is, for som det også er påpeget i en rapport fra Dansk Institut for Militære Studier, er der store problemer med at få en ordentlig politisk diskussion om udenrigspolitik i dette Folketing. Det er der rent faktisk. Vi har Det Udenrigspolitiske Nævn, som har sine særlige regler, men det er jo ikke et sted, hvor debatten kan udfolde sig.

Man foreslår en årlig folketingsdebat, men vi ved jo alle sammen også godt, at det heller ikke er den bedste måde at få udfoldet en politisk debat på. Som det er blevet sagt på et tidspunkt, er det eneste sted, man kan være sikker på ikke at blive hørt, når man taler, Folketingets talerstol. Medierne interesserer sig nemlig ikke særlig meget for det, og hele formen herinde er ikke særlig velegnet til de mere principielle debatter. Det skyldes de meget stramme taletidsregler, og dem er der gode grunde til at vi har, men jeg synes da, vi skal se på, hvordan det er i andre lande. USA har en tradition for høringer, som man kunne inddrage, i Norge har man også nogle traditioner for, hvordan man kan udfolde den

Kl. 11:01